

Ellen Strömberg

Yö on vielä nostalginen

Olen asunut Pietarsaaren keskustassa kymmenen vuoden ajan. Olen työskennellyt aivan keskustassa lähes yhtä kauan. Asun täällä nyt, viihdyn täällä nyt, elämäni on nyt täällä. Käyn ostoksilla, kahvilla, tapaan ystäviä keskustassa ja käytän keskustan palveluja. Miettiessäni keskustaa ja kaupunkia ajattelen kuitenkin ensimmäisenä lapsuuttani ja nuoruuttani – aikaa, jolloin en edes asunut Pietarsaaressa.

Muistan edelleen ensimmäisen kerran, kun sain olla kaupungilla yksin ilman vanhempiani. Elettiin 90-luvun loppupuolta ja olin neljännellä tai viidennellä luokalla, ja pyöräilin kolmen ystäväni kanssa tänne koulun jälkeen, eräänä keväisenä perjantaina. Tunsin tietenkin tämän kaukana hämöttävän kaupungin entuudestaan; olin käynyt elokuvissa, olin syönyt prinsessaleivoksia ja juonut trippiä savuisissa kahviloissa. Olin myös ostanut pulpettipaperia ja pyyhekumeja ja penaaleja täältä useampana vuonna ennen koulun alkamista. Mutta aina aikuisen seurassa. Itsenäiset retkeni eivät tähän asti olleet ulottuneet koulun läheisyydessä olevaa uimarantaa pidemmälle, tai ehkä juuri ja juuri kyläkaupalle, joka sijaitsi Luodossa, kunnassa, joka oli kotini suurimman osan lapsuuttani ja nuoruuttani. Jo lapsena ymmärsin, että Suuri Maailma ja kaikki mikä siinä houkutteli, sijaitsi Luodon rajojen ulkopuolella, ja että kyläkauppa, oli se miten hyvin varustettu tahansa, ei koskaan voisi tarjota minulle kaikkea. Suuri Maailma oli tavoite ja tarkoitus ja jotain, joka koettiin television välityksellä. Suuri Maailma oli valloittamista varten, ja Suuri Maailma, se alkoi Pietarsaaresta.

Muistan, että käydessäni tuolloin kaupungissa ensimmäistä kertaa ilman aikuisen seuraa, ostin omenanvihreän t-paidan Jim&Jillistä. Se oli liian suuri eikä täysin haluamaani mallia, mutta se oli halvempi ja jos ostin sen enkä sitä toista omenanvihreää paitaa, minulla jäi hieman rahaa yli johonkin muuhun. Markansetelit olivat harvinaisia ja niistä pidettiin kiinni kynsin hampain. Vaatekaupan ostosten jälkeen istahdimme kahvilaan ja pohdimme tätä suurta asiaa: että olimme yksin kaupungilla, ilman aikuisia. Söimme leivoksia ja puhalsimme kuplia limsalasiin ja katselimme ympärillemme. Uskon, etten koskaan ole tuntenut itseäni niin aikuiseksi kuin juuri tuolloin. Tunnetta ei lausuttu ääneen, mutta todennäköisesti ajattelimme samaa: mitä tahansa saattoi tapahtua.

Meidän piti vain istua juuri siinä odottamassa, niin Suuri Maailma löytäisi meidät ja hyökkäisi päällemme. Mitään mullistavaa ei kuitenkaan tapahtunut, joten pyöräilimme kotiin. Emme todellakaan olleet pettyneitä: olimme sentään saaneet sekä t-paidat että leivokset ja Suuri Maailma loputtomine huveineen kyllä löytäisi meidät, kunhan vain olisimme käytettävissä vastedeskin.

Pikkuhiljaa tätä päivää seurasi useampi iltapäivä ja pyöräretki ja reviirimme laajeni. Usein retket kaupunkiin ajoitettiin syys- tai kevätmarkkinoiden tai muiden paikallisten juhlapäivien yhteyteen, muttei aina. Meistä tuli itsevarmempia askeleissamme. Opimme tuntemaan ihmisiä, kauppvoja, katuja ja rakennuksia. Kuljeskelimme kävelykadulla, poljimme pienessä karusellissa, livistimme kirjastoon lainaamaan vessaa, selailimme vuokrafilmejä ja myhällimme kauhuelokuvien kansien äärellä – olimme liian nuoria katsomaan näitä elokuvia – istuimme penkillä ja söimme karkkia, kävimme kahvilassa – mieluiten siinä, joissa tarjottiin sitkeitä, jättikokoisia marenkeja – ja liikuimme yhä laajemmissa ympyröissä. Harvoin edes teimme mitään erityistä, enimmäkseen vain olimme.

Muutaman vuoden päästä iltapäivät muuttuivat illoiksi ja öiksi. ”Mennään kaupungille”, sitä ei sen enempää määritelty, perustelu oli riittävä. Kesäisin Luodosta pystyi pyöräilemään kaupunkiin, mutta talvella tarvittiin autokyyti. Ennen kuin vanhimmat kaverit olivat saaneet ajokortin, joutuivat vanhempamme kyyditsemään meitä, ja usein he tekivätkin niin. Kiitokseksi he saivat vain sanat ”kävelemme lopun matkaa” ja kehotuksen jättää meidät tarpeeksi kauas keskustasta, ettei kukaan vain keksisi, että olemme vapaaehtoisesti tekemisissä heidän kanssaan.

En tiedä, mikä sai vanhempamme auttamaan meitä viikonloppu toisensa jälkeen. He ajoivat meidät kaupunkiin kahdeksalta, hakivat meidät puoliltaöin tai vielä myöhemmin. He jakoivat kyyditsemiset keskenään, jonkun äiti ajoi meidät sinne ja jonkun isä haki meidät kotiin, mutta kuitenkin.

Uskon, että kyseessä oli aidon huolenpidon lisäksi jonkinlainen nostalgiantunne. He olivat myös kulkeneet kaupungilla nuorina, he voivat kertoa tarinoita katurallista. Terazzo, Kellari, Vanadis, kaikesta tuosta kuulimme jo 14-vuotiaina, mutta katurallin lisäksi tunnistimme vain Korvgöranin.

Heidän aikanaan Luodosta liftattiin kaupunkiin, mutta me emme saaneet emmekä halunneetkaan tehdä niin. Kun ajoi kotiin, piti ensin ajaa kaikkien liftareiden ohi ja tarkistaa, kuka oli parhaimman näköinen. Sitten ajettiin takaisin ja annettiin kyyti hänelle, jonkun isä kertoi meille kerran.

Meillä oli suuret saappaat täytettävänä, se oli selvää. Pietarsaari oli legendaarinen katurallistaan ja nuoriso- ja kulttuurielämästään, ja me olimme perilliset, joiden tuli varmistaa kruununperimisjärjestys.

Pietarsaari oli kaupunki täynnä lupauksia.

Muistellessani tuota aikaa, tuntuu siltä, että palelin valtaosan 2000-luvun ensikymmenestä, vaikka loogisesti ottaen tuolloin ei voinut olla useammin talvi kuin nytkään. Ulkona liikuttiin lämpötilasta huolimatta ja usein vaatteissa, joita ei millään tavoin ollut suunniteltu lämpöä eristäviksi. Pitkät housut, lyhyet takit, avoimet kaulukset, paljaat kädet. Ympäri vuoden.

Toki tuolloinkin käytiin keskusteluja ympäriinsä hortoilevista nuorista, varmaankin tehtiin aloitteita ja yritettiin keksiä meille tekemistä. En kuitenkaan muista, että koskaan osallistuimme sellaiseen, emme ainakaan kovin innokkaasti. Jos joku kysyi meiltä asiasta, esitimme tietenkin narkästyneimmät ilmeemme ja vastasimme, ettei kukaan koskaan ajatellut meitä eikä meillä ollut paikkaa jossa olla. Jos joku kysyi mitä tarkalleen haluaisimme järjestettävän tai mitä kaipasimme, oli heti vaikeampi pukea ajatuksia sanoiksi. Totuus oli kai, ettemme halunneet kenenkään järjestävän meille mitään, halusimme vain huolehtia itsestämme.

Kaksi aloitetta, joiden muistan kaikesta huolimatta toimineen, olivat ns. Pullaliiga ja PuistoRock. Pullaliiga oli enemmänkin aines kuin tapahtuma, useimmiten vain pöytä, jolla seisoivat termos ja lautasellinen pullaa ja muutama innostunut vapaakirkollinen henkilö taustalla. Vaikka kyseessä varmaankin oli jonkinlaista meihin eksyneisiin sieluihin kohdistuvaa lähetystyötä, saattoi vannoutuneinkin pakana hieman ironisen tekosyyvarjolla hakea pullan ja mehulasillisen tai kahvikupin, menettämättä uskottavuuttaan itsenäisenä nuorena.

PuistoRock oli ehdoton tapahtuma kesäaikaan, jos halusi esitellä kiinnostustaan musiikkia ja kulttuuria kohtaan. Paikalliset lahjakkuudet soittivat keskiviikkoisin Koulupuiston lavalla ja tulimme paikalle kuuntelemaan. Ei kai siinä sen enempää. Tottakai myös tämän järjestämiseen vaadittiin työtä, mutta uskon, että syy tapahtumien toimimiselle oli juuri, ettei niissä ollut sen enempää. Saimme kuvitella, että tapahtumaan osallistuminen oli yhtä vapaata ja itsenäistä kuin ympäriinsä kuljeskelu, ja koska monet lavalla olijoista olivat saman ikäisiä kanssamme, illuusio toimi hyvin. Jos paikalla oli aikuisia, he olivat siellä ikään kuin meidän ehdoillamme, eikä päinvastoin.

PuistoRockille ja Pullaliigalle yhteistä oli, että molemmat tapahtuivat samassa ulkoilmassa, jossa muutenkin olisimme aikaamme viettäneet. Meidän ei tarvinnut ylittää kynnyksiä, kuvitteellisia tai todellisia, osallistuaksemme tapahtumiin.

Kaupungilla oleminen yksin, ilman aikuisia, oli edelleen jotenkin maagista ja jos kerran olimme itsenäistyneet, miksi ryömisimme takaisin johonkin aikuisten järjestämään ja valvomaan tilaisuuteen? Olimmehan juuri vapautuneet heistä. Halusimme olla oma itsemme ja sen kyllä koimme kuljeksiessamme kaupungilla viikonloppuiltaisin.

Ensin syötiin ehkä hampurilaiset McDonaldsilla, mutta sitten mentiin keskustaan. Ja jatkettiin kävelemistä, katua ylös ja katua alas. Aloitettiin kävelykadulta, tarkistettiin tilanne, ylös torille, korttelin ympäri, ehkä kierros Koulupuistoon, taas takaisin, korttelin ympäri toiseen suuntaan, torin yli ja taas alas kävelykadulle. Kävelemättä jättäminen ei ollut vaihtoehto. Askelten määrää ei koskaan pohdittu, katuja pitkin kulkeminen vain oli jotain, jota tehtiin sitä kyseenalaistamatta. Se oli meidän toimintaamme.

Kiersimme kortteleita ympäri vuoden. Kaupungilla oli aina ihmisiä, koskaan ei tarvinnut sopia tapaamista tai suunnitella asioita kovin paljon etukäteen, aina löytyi juttuseuraa. Toki talviaikaan oli rauhallisempaa ja tylsämpää, muttei koskaan tyhjää.

Eniten ihmisiä oli liikenteessä koulun päättäjäispäivänä ja vapunaattona. Näinä kevätiltoina melkein tunki ilman väreilevän odotusta, pian jotain tapahtuu.

Mutta mitään ei koskaan tapahtunut. Muistan illat, jolloin ihmisiä oli ryhmissä niin tiiviisti koko torilla ja kävelykadulla, että eteenpäin pääsi vain kävelemällä sivuttain. Ryhmissä kiersivät pullot ja tupakat, vain puolittain salaa. Vaikka mukana ei ollutkaan omaa pulloa tai tupakkaa, saattoi liikkua joukosta toiseen ja toivoa parasta. Ellei muuten, sitä saattoi aina vähän liioitella kahden, kolmen kulauksen vaikutusta ja hihitellä hieman äänekkäämmin ja horjahdella hieman askelissaan. Yhteisöllisestä tunnelmasta saattoi juopua yhtä paljon kuin alkoholista. Siitä oli sitä paitsi huomattavasti helpompi selvitä, juuri sopivasti kotiin lähtöön mennessä. Jos jalat väsyivät, istahdettiin ”lihatiskille” Halpa-Hallin edustalle hetkeksi huilaamaan. Jos oli onnea, joku ehkä aloitti tappelun, sitä oli aina jännittävä katsella.

Aikaa myöten joukot hajaantuivat. Pääsimme baareihin ja pubeihin sitä mukaa kuin täytimme 18. Katuralli oli hetken aikaa jännittävää kun sai itse ajaa, mutta ei mennyt montaa viikonloppua sisällä lämpimässä ja mukavilla istumapaikoilla, kun myös se tuntui vieraalta, lähes alkukantaiselta. Yhtä nopeasti kuin olimme vallanneet kadut, yhtä nopeasti myös hylkäsimme ne. Se tapahtui nopeasti ja kivuttomasti, liu'uimme kaduilta pois aivan kuin ne olisivat olleet teflonia.

Siihen mennessä olin kyllästynyt odottamaan. Minulle oli selvinnyt, ettei Pietarsaaresta tulisi minun paikkani maailmassa. Pietarsaari väsyneine ja kuluneine katuineen oli korkeintaan pysähdyspaikka matkalla Suureen Maailmaan ja sinne tähtäsin. Meitä katurallin läpi kuljettaneet autot suuntasivat ulos kaupungista, pois päin ja veivät meidät opiskelupaikkakunnille, kausitöihin, opintomatkoille ja asepalvelukseen.

Jätin kävelykadun, Isonkadun, torin, lihatiskin. Jätin kaupungin.

Pietarsaari ei ollut koskaan täyttänyt lupauksiaan, jotka koin sen antaneen minulle.

Pietarsaareissa yö on vielä nuori, sen opimme aikaisin. Lars Sundin klassisen esikoisromaanin nimi on muodostunut jonkinlaiseksi Pietarsaaren mantraksi. Sundin romaani muistuttaa J D Salingerin romaania *Sieppari ruispellossa*. Yö on vielä nuori, yö on vielä nuori, uskottelemme itsellemme ja muille. Kirja on nykyisin useamman vuosikymmenen ikäinen, se ilmestyi ensimmäistä kertaa 1975, mutta kuva sykkivästä, Terrazon kulmalle keskittyneestä nuorison Pietarsaaresta elää edelleen. Vaikka kirja jo ensimmäisessä kappaleessaan kutsuu Pietarsaarta ”saatanan rotankoloksi”, ei kukaan ole itse Pietarsaarta ylpeämpi korostaessaan tätä mopon pärinäistä,

grilliltä haisevaa, savuista, rääväsuista kuvaa kaupungista. *We build this city on rock 'n roll*, siitä ei ole epäilystäkään.

Nuorison kapinointi on vahva voima ja luonnollinen osa ajan kulkua. Tarvitsemme nuorisokapinaa päästäksemme eteenpäin. On jollakin tapaa tietyn sympatian osoitus, että Pietarsaari on niin lämpimästi ottanut omakseen Lars Sundin nuorisokapinan.

Vuonna 2018 ilmestyi Lars Sundin *Missä musiikki alkoi*, eepinen romaani, jossa kirjailija palaa jälleen kerran 70-luvun Pietarsaareensa. Se oli mielestäni antoisa lukukokemus, myhäilin tunnistaessani asioita, vaikka synnyinkin lähempänä 90-lukua. Mutta mitkä asiat oikeastaan tuntuivat tutuilta? Selkeät ympäristönkuvaukset tietenkin, tarkat repliikit, jotka kuulen korvissani lukiessani ne, tietynlainen mentaliteetti, jonka uskon olevan ainutlaatuinen juuri minun kotikaupungilleni, mutta jonka varmasti tunnistaa monissa pienemmissä kaupungeissa.

Missä musiikki alkoi ilmestyi pari vuotta Terazzon kulman purkamisen jälkeen. Sen yhteydessä järjestettiin yksityishenkilöiden aloitteesta nostalgialta. Juuri tuolloin asuin keskellä kaupunkia, Perämiehenkadulla, ja koko tilaisuus oli tainnut mennä minulta ohi: muistan hämmästykseni nähdessäni parvekkeeltani valtavan pitkän autojonon kiemurtelevan kylläisen käärmeen tavoin Visasmäkeä alaspäin, sekä kävelykadulta kuuluvan hälinän. Mieleeni muistui hämärästi jotakin nostalgialtaan liittyvää ja soitin isälleni kysyäkseni osallistuiko hän.

”Kyllä, istumme täällä autossa koko porukka, aivan hullua, kaikki jotka olivat silloin kaupungilla ovat täällä nyt, minun täytyy lopettaa nyt, hei!” Olen harvoin kuullut häntä niin hyväntuulisena. Enkä edes tiennyt, että hänellä oli oma porukkinsa.

Myhäilin hiukan ajatuksen parissa ja tunsin myös heti olevani itse nostalginen, kunnes tajusin, että tuskin olin kokenut lähellekään viimeisiä kuolinkouristuksia minua nostalgiseksi tehneestä asiasta.

Nostalgialle on hauska omistautua, siitä on helppo lumoutua, mutta se on harvoin rakentavaa. Ja vaikka voidaankin väittää, että Pietarsaaren loisto aika on mennyttä, voi yhtä päättäväisesti väittää, että on vaikeaa uskoa tulevaan loistoaikaan, jos vain istuu ja miettii menneitä.

Ilmoittaudun ensimmäisenä syylliseksi nostalgiaan. Hermostun melkein itseeni yrittäessäni muistella iltoja, jolloin kuljeskelimme ja palelimme, sekä suhdettani keskustaan. Olen vain kuvaillut viattomia ja turvallisia asioita, sillä minun silmissäni se oli sellaista – mutta eihän se ole voinut olla niin jatkuvasti ja kaikkien osalta?

Varmasti oli olemassa ihmisiä, joilla asiat eivät olleet hyvin, oli varmaankin raskasta olla se, jota lyötiin. Kyyneliä ja verta vuodatettiin, vaikka en niitä koskaan nähnyt. Tietenkin oli olemassa

nuoria, joiden vanhemmat eivät hakeneet heitä sopivan välimatkan päästä tai edes noteerasivat, tulivatko he kotiin vai eivät. Kotiin tulleiden parissa on täytynyt olla heitä, jotka eivät palanneet samoina ihmisinä, joita olivat olleet pari tuntia aiemmin ennen ulos lähtemistään. He, joilta vietiin jotakin tai jotka keräsivät kokemuksia, joita eivät olisi halunneet.

Sen on täytynyt olla helvettiä jollekin.

Vaikka ymmärränkin sen nyt, ja ehkä aavistin sen jo tuolloin, voin vain muistella kaupungin keskustan turvallisena kulissina, jonka edessä näyteltiin teinielämää. Riittävän neutraali kulissi, jotta voisin olla piittaamatta siitä ja sain siristää silmiäni kuvitellessani Suurta Maailmaa.

Riittävän pysyvä, jotta voisin keskittyä pieneen ja selkeään draamaan, jota kävelykadulla syntyi ryhmittymien välillä.

Silloin tajuan jotakin.

Ehkä juuri vanhemmat, jotka kyyditsivät meitä ja välittivät meistä tarpeeksi, jotta rähjäisivät meille jos tulimme kotiin liian myöhään – ehkä juuri he edustivat niitä todella turvallisia kulisseja, eikä kaupunki?

Tänä päivänä raja Suuren Maailman ja pikkukaupungin välillä on enemmän tai vähemmän poispyyhkiytynyt. Internetin demokraattisen vallankumouksen ansiosta tuskin tarvitaan muuta kyläkaupan lisäksi. Tai ainakin niin kauan kuin kyläkaupassa on postin asiamies.

Vielä on ehkä muutettava pois hetkeksi aikaa jos haluaa opiskella toisen asteen jälkeen, mutta arvelen, että on ajan kysymys kunnes sitäkään ei tarvitse tehdä. Yhä useamman työn voi nykyisin hoitaa etänä ja meidän kahvilassa läppäriin ääressä työtämme tekevien määrä on kasvussa.

Pikkukaupungissa ja Suuressa Maailmassa voi ihan hyvin elää samanaikaisesti ja uskon, että se on oikeastaan paras mahdollinen yhdistelmä. Luonnonläheinen Pikkukaupunki on hyvä vastakohta Suurelle Maailmalle, joka saattaa usein tuntua uuvuttavalta. Uskon, että huhut pikkukaupungin kuolemasta ovat huomattavasti liioiteltuja. Tai sitten kyseessä on vain toiveajattelua minun puolestani.

Kun palasin joidenkin vuosien jälkeen Suuren Maailman alituisesta metsästämisestä Pietarsaareen, se tapahtui enemmän tai vähemmän pakosta. Lähes kirjaimellisesti: olin rahaton ja työtön ja minut oli juuri jätetty. Olin aikeissa matkustaa takaisin Saksaan, jossa olin viimeksi asustellut, ja jatkaa siellä asumista. Minun piti vain ensin tehdä välilasku tänne.

Sitten kävi miten kävi ja tässä olen, kymmenen vuotta myöhemmin. Minulla ei ole suunnitelmia muuttaa yhtään mihinkään ja kun joku kysyi minulta jokin aika sitten, missä

asuisin, ellen asuisi Pietarsaareissa, vastasin viivytellen ”No, Uusikaarlepey on aika kaunis paikka”.

Näin siinä käy.

Nykyisin teen töitä sen eteen, että kaupungista tulisi omani, täysin ilman nostalgista suodatinta. Katukivi katukiveltä teen keskustasta omanlaiseni, kylven tunteita saumoihin ja maalaan julkisivut muistoilla. Jos ravistan yltäni nostalgian ja katson katurallin ohitse, mitä näen tuolloin?

Näen säkenöivän talvi-illan Etelänummella ja bassorummun, joka hakeutuu ulos After Eightin ikkunanraosta. Näen kahviloita ja kohtaushaikoja, näen kirppiksiä, joihin kannattaa pyhiinvaelttaa.

Näen itseni pyöräilemässä kävelykatua kotiin perjantai-iltapäivänä. On myöhäissyksy, aurinko on juuri laskemaisillaan ja korini on täynnä kirjaston kirjoja.

Näen retkihuopia Koulupuistossa ja suihkulähteiden vesipisaroita lämpiminä kesäpäivinä.

Näen omalaatuisia tyyppisiä ja tulisieluita, muusikoita ja minkitarhaajia, hippejä ja yrittäjiä.

Näen vapaakirkkoja, herätysliikkeitä, kristalliparantajia ja joogaopettajia.

Näen uuden ja viisaan sukupolven nostavan päätään. Uuden sukupolven, jolle ei anneta tilaa tehdä kaupungistaan omaansa, jolle ei anneta mahdollisuutta vallata katuja ja löytää omaa identiteettiään. Sukupolven, jonka nuorisokapina on jotain muuta kuin minkä minä ja vanhempani tunnemme ja jolla ei ole mitään yhteistä katurallin kanssa.

Rehellisesti sanoen näen kaupungin, joka lepää menneiden suuruuden päivien muistoilla ja jää paitsi kaikesta nyt tapahtuvasta.

Emme voi laskea sen varaan, että nuoret jäävät, emme myöskään sen varaan, että heidät pakotetaan palaamaan. Meillä ei ole varaa odottaa siihen, että he täyttävät 30 ja alkavat tuolloin tehdä kaupungista omansa. Sitä päivää ei ehkä koskaan tule. On sattumaa, että se tuli omalle kohdalleni. Heidän täytyy saada rakentaa oma Pietarsaarensa, nyt. Ilman että sekaannamme asiaan. Emme voi jatkaa lupausten antamista elämästä kaupungissa, jota ei enää ole, jota ei ehkä enää ollut olemassa ollessani itse nuori.

Minulla oli aikoinaan todella hyvä historianopettaja. Suunnilleen niihin aikoihin, jolloin istuin ja palelin kävelykadulla viikonloppuisin. Hän sanoi, että historia on tärkeää, sillä aika on kuin ketju. Meidän on tunnettava historiamme, aikaisemmat lenkit, jotta voimme olla vahvoja nykyajassa. Meidän täytyy kuitenkin uskaltaa katsella eteenpäin ja

kulkea käsikynkkää jälkeemme tulevien lenkkien kanssa.

Meidän tehtävämme ei enää ole johtaa, tehtävämme on nykyään kaikessa hiljaisuudessa luoda turvalliset kulissit, jotka mahdollistavat nuorille kaupungin tekemisen omakseen. Me voimme vain laskea heidät kyydistä sopivalla etäisyydellä, hakea heidät kohtuullisessa ajassa. Meidän ei kannata odottaa kiitosta.

Joten kuulkaapas, nyt teemme sen.

Nyt unohdamme Terazzon kulman, sitä ei enää ole.

Kuoppaamme katurallin, katu on kuitenkin yksisuuntainen nyt.

Yöstä voi tulla taas nuori – jos vain annamme sen tapahtua.